

II 79242

Logaške

NOVICE

Informativni vestnik
delavskega sveta KLI

Urejuje uredniški odbor

Leto V.

LOGATEC, JANUAR 1958

Štev. 1

1908 — 1958

TVD »PARTIZAN«

pred petdeseto obletnico telesne vzgoje v Dol. Logatcu

Le nekaj mesecev nas še loči od dneva, ko bo telesna vzgoja v Dolenjem Logatcu dočakala pol stoletja svojega obstoja. Petdeset let življenja in dela na področju telovadbe in športa, ki krepi telo, vzgaja duh in voljo človeka. Spomin nas veže na leto 1908. Pogovori s starejšimi telovadci, čitanje nekaterih zapisnikov in razni drugi dokumenti so mi dali nekaj skromnih in površnih podatkov. Takrat so se zbrali možje Tollazzi dd. Tomo in Jože, Škrlj Ivan, Hodnik Franc, De Gleria Viktor in Tone, Korenčan Franc, Serini Artur, Smole Slavko, Lenarčič in Ožbolt Branko. Ustanovili so telovadno društvo »Sokol«. Posestnik in trgovec Tollazzi Jože je odstopil za telovadbo sicer neprimeren prostor v »štali«. Toda druge možnosti takrat ni bilo. Nabavili so orodje in začeli vaditi. Zbrali so se Mihevc Franc, Hodnik Janez in Tone, Govekar Matevž, Šebenik Janez, Tollazzi Jože in drugi.

Nenehni razvoj telovadbe in vse večje število članstva je zahtevalo večjo telovadnico in boljše prostore. Leta 1923 so zgradili dom, ki je še danes

Logatčanom v ponos. Prostorna dvorana, polna sodobnega orodja in dobri vaditeljski kadri, so bili osnova plodnemu in dolgoletnemu delu. Vzgojili so mlajšo generacijo, ki so jo predstavljali Smole Slavko, Kernc Stane, Lenarčič Ciril, Žitko Franc in Anton, Serini Karel, Rus Rudi in Korenčan Franc. V telovadnico je začela prihajati mladina, ki so jo razdelili po oddelkih. Vsak oddelek je dobil svojega vodnika. Iz teh vrst so zrasi novi telovadci, in sicer Žitko Stane, Hladnik Dalibor, Čuk Ciril, Babnik Andrej, Vidmar Edo, Mazi Drago, brata Štefančič Maks in Emil, Jančar Ludvik, Žigon Anton, Urbas Adof, Kunc Stane, Verbič Avgust, Sartori Milan, Štravs Mirko, Moljk Alojz in drugi. Številni nastopi doma, gostovanja in številna tekmovanja so izpopolnila koledar prednjaškega zbora. Društvo je živelo v slogi in delu. Načelniki Smole Slavko, Lenarčič Ciril, Kunc Stane, Sartori Milan, Babnik Andrej, načelnice Dežela Davorinka, Vidmar Fani in Meze Francka, staroste Hodnik Franc, De Gleria Anton, Lenarčič Ciril, Kunc Stane in Šenica Viktor z dolgoletnim tajnikom Vr-

Naraščaj Sokola
v Logatcu leta 1937

bovškom Jožetom, prednjaki in prednjakinjami ter ostalimi sodelavci, so dvignili telovadbo v Logatcu na zavidljivo višino, tako da je bilo takratno društvo najmočnejše na Notranjskem, vse do začetka druge svetovne vojne. Takratne vaditeljice oddelkov so bile Dežela Davorinka, Vidmar Fani, Nada Žigon-Katalinič, ki je tudi sestavljala vaje, Meze Francka in Šemrov Ivanka.

Ob pričetku druge svetovne vojne jih je mnogo odšlo v partizane, dosti pa jih je moralo v internacijo. Preživeli člani bivšega »Sokola« so se po vojni umaknili in utihnili. Mladih kadrov, ki bi znali postaviti na noge novo telovadno društvo »Partizan«, ni bilo. Neposredno po vojni so nekateri nastopi izražali voljo do življenja, toda vse je počasi propadlo. Nastopila so dolga leta mrtvila. Telesna vzgoja je bila točka dnevnega reda neštetihih sestankov in konferenc in predmet živahnega razpravljanja med mladino. Vse to opisati je težko. Nekaj vzrokov je bilo opravičljivih, nekaj pa tudi neopravičljivih. Leta so minevala. Spomin nanje spravlja človeka nehote v slabo voljo, posebno še, če se spomni na zamujen čas. Mladina si je sama začela iskati zabave. Nekateri so jo našli, drugi pa ne. Individualni nastopi in tekme posameznih skupin so izražale željo mladine po fizikalni dejavnosti in opozarjale na neorganiziranost organizacije »Partizan«. Izvoljeni predsedniki in načelniki so se zadovoljevali z izvolitvijo, potem pa so sedeli in čakali, da zopet kdo drug prevzame njihovo delo. Napori prof. fizikulture, tov. Mihevca Antona in Žgajnarja Ikota ter direktorja gimnazije tov. Zoreta, so le v presledkih obujali zamrlo telesno vzgojo v Logatcu. Z njihovim odhodom pa je bilo tudi to delo končano. Nato je zopet vse zaspalo. Odločna zahteva mladine, da se temu mrtvilu napravi konec, je na izrednem občnem zboru leta 1955 postavila nov odbor, v katerem so bili predsednik Arhar Drago, podpredsednik Jernejčič Janez, blagajnik Sartori Milan, tajnik Hodnik Malči in odborniki Verbič Avgust, Kavčič Slavc, Turk Anton, Ogrin Ciril, Ožbolt Danica, Vidmar Fani, dr. Perpar Stanko, Hodnik Silvo in Mrak Zoran. Ti ljudje so marljivo prijeli za delo. Organizacijska sposobnost in delavnost predsednika Dragota je s pomočjo ostalih premagala neštete ovire. Prednjaški zbor z načelnikom Hodnikom Silvom, načelnico Debenc Marijo, podnačelnico Antičević Niko, podnačelnikom Mrakom Zoranom ter vodniki Hladnikom Daliborjem, Mihevcem Francitom, Godino Francetom, Istenič Marijo, Antičević Niko in Ožbolt Danico je začel pripravljati oddelke za prvo zimsko telovadno akademijo. Ni bilo dneva, da ne bi bili vsi ti ljudje v telovadnici. Koliko ur je bilo treba, da so se naučili vaje cicibani in cicibanke, pionirji in pionirke, mladinci in mladinke, člani in članice. Vse to delo je bilo prikazano v polnih dveh urah prve uspele povojne telovadne akademije meseca marca 1956. Delo pa se je nadaljevalo s pripravami za okrajni telovadni nastop v Ljubljani, z učenjem vaj za prvi letni nastop v Logatcu in za gostovanja naših telovadcev v sosednjih krajih. Za vse to je bilo potrebno mnogo telovadnih ur. Z učenjem je povprečno vsak vaditelj porabil tedensko 6 ur, ki bi jih lahko uporabil kako drugače. O delu TVD »Partizan« leta 1956 govore najbolj prepričljivo naslednje številke. Imeli smo 34 nogometnih tekem, 4 namiznotehniške dvojboje z Vrhniko in Borovnico, 8 odbojgarskih srečanj,

Telovadci bivšega Sokola v Logatcu .

veliko smučarsko tekmovanje v tekih in skokih, smuku in veleslalomu. Na občnem zboru so prikazali vse te uspehe. »Hočemo še naprej tako vodstvo!« so zahtevali člani društva. Izvoljeni so bili ponovno in z delom so nadaljevali. Zopet zimska akademija s kvalitetnimi točkami, zopet velik telovadni nastop, ponovna tekmovanja v smučanju, nogometu, košarki, odbojki in namiznem tenisu. Delo teče, čas hiti, toda nikoli jih ni prehitel. Vedno so bili na mestu, poslušni in disciplinirani, zavedajoč se velike odgovornosti. Pri delu so bili složni in vedno razumni. »S takimi ljudmi je lahko delati«, pravi predsednik Drago. Kadar naletimo na večje težave, jih s pomočjo takih, ki nam radi priskočijo na pomoč, vedno pravočasno odstranimo.

Vse to delo pa ni samo zasluga vodstva telovadnega društva »Partizan« in vodnikov. Nesebična pomoč in razumevanje občinskega ljudskega odbora, tovarne KLI Logatec in vseh podjetij v Logatcu nam je porok, da bo telesna vzgoja še nadalje napredovala in se razvijala. Z njihovo pomočjo gradimo danes smučarsko skakalnico, z njihovo pomočjo bomo zgradili novo telovadnico in športna igrišča, z njihovo pomočjo bomo vzgojili nov kader vaditeljev — domačinov. Vsi športniki in telovadci Logatca se jim za to iskreno zahvaljujemo. Prepričani smo, da bomo dosegali uspehe, prepričani smo, da bodo tudi tisti, ki nas do sedaj še niso hoteli priznati, spoznali, da je v Dolenjem Logatcu TVD »Partizan« močna organizacija, ki vse svoje moči posveča zdravju, moči in odpornosti naše mladine.

M. Z.

Nekaj misli o posvetovanju v Kranjski gori

Pred nekaj tedni je bilo v Kranjski gori posvetovanje vseh vidnih delavcev v republiškem odboru telesno-vzgojne organizacije »Partizan«. Razprave in debate na tem posvetovanju so bile tako zanimive, da so ogrele tudi naše telovadce in športnike »Partizana« v Dolenjem Logatcu.

Mi vemo, kako neprijetna in dolgočasna je gola telovadba brez iger in športa, kajti to smo občutili že na lastni koži. Vsem nam, posebno pa mladini je bil neprijeten občutek, da nogomet ne sodi v sklop »Partizana«, kamor naj spada le smučanje, plavanje in odbojka. »Vse ostalo naj bi bilo telovadbi škodljivo in je treba iz telovadnice odstraniti!« Občutili smo neprijeten pritisk raznih dolgih okrožnic, ki nam jih je pošiljala republiška ali okrajna zveza »Partizan«. Vsiljevanje prostih vaj in orodne telovadbe, ki ni združena z drugimi zabavnimi in koristnimi vajami, torej »čista« telovadba, je odbijala mladino.

Konservativnost nekaterih vodilnih funkcionarjev republiške zveze »Partizan«, nemaren odnos do sprejetih nalog in festivalska miselnost, so bile glavni predmet kritike predsednika republiške zveze TVD »Partizan« Slovenije, tov. Mitja Ribičiča, na posvetovanju v Kranjski gori in tudi glavni razlogi za njegovo odstavko, če se odbor ne pomladi.

Čas je že, da je do tega prišlo. Dolgo vrsto let nas je tlačila mora in nismo se mogli razživeti in povečati vrst »Partizana«. Tudi pri nas je bila pred leti telovadba le stvar cicibanov in pionirjev. Ostale vrste so bile zelo redke ali pa jih sploh ni bilo. Takšno je bilo takratno dejansko stanje. Število cicibanov in pionirjev je bilo kar zadovoljivo, ker je vadbeno igranje pri njih pestra in zanimiva. Zabavali so se z raznimi igravicami, s katerimi je vaditelj izpopolnil vadbeno uro. Naravno je, da se mladinci in mladinke, člani in članice, ne morejo igrati »mačko in miši« in podobne igrice. Za njihovo razvedrilo je potrebna košarka, odbojka, namizni tenis, nogomet

itd., pa čeprav se to igra v dvoranah. Dolgo časa smo tudi mi reševali ta problem, dokler se nismo postavili na lastne noge in začeli misliti s svojo glavo. Kljub očitkom, da šport samo »žre« »Partizanov« denar, smo podpirali nogometaše, smučarje, namiznotehniške igralce in ostale športnike. Udeležba v telovadnici sicer ni bila dosti večja, zakaj vsi tisti, ki so sodelovali v kakem športu, so bili v veliki večini tudi telovadci in so nastopali na raznih telovadnih prireditvah. Z besedami: »Če boš prišel v telovadnico, boš lahko igral tudi nogomet in ostale športne igre«, nismo popolnoma uspeli. Tisti, ki je prišel v telovadnico, ni prišel zato, da bi se razgibal s prostimi vajami ali pa telovadil na orodju. Prišel je le zaradi žoge, zaradi namiznega tenisa itd., vse ostalo je pa delal zato, ker je moral, če je hotel ostati zvest svoji disciplini, ki ga je veselila in mu v zimskem času nudila razvedrilo. Odbor TVD »Partizan« je imel že od svojega začetka do zastarelih pojmovanj in pogledov nadrejenih forumov svoje mnenje. Vedno je sicer najbolj upošteval telovadbo, vendar športa ni nikdar odklanjal. Nogomet je stalna sekcija »Partizana« in uživa vso njegovo podporo. Prav tako tudi smučarska sekcija. Posledice tega so vidne. Danes so naše telovadnice in igrišča polna mladine. Nekateri telovadijo na orodju, drugi igrajo nogomet, tretji smučajo in igrajo namizni tenis, ostali pa se ukvarjajo z drugimi športi. Nikdar se nismo strinjali s konservativnim mišljenjem o telovadbi in športu, saj so vsi odborniki naprednega mišljenja in mladini radi ustrezajo. Mi ne mislimo, da je le »Partizan« tista organizacija, ki je sposobna vzgajati mladino, da bi pa vse ostale športne organizacije bile nevzgojne. Šport in telovadbo v eno organizacijo, to je naš cilj, katerega uresničujemo. Zato smo mnenja, da je kritika predsednika tov. Mitja Ribičiča pravilna in edini odmev teženj, dela in razvoja telesno-vzgojnih organizacij na vasi.

NAŠI PRVAKI

Čeprav je Logatec majhen kraj na Notranjskem, je vendar znan po vsej Sloveniji in celo po Jugoslaviji. V njem so živeli in še žive ljudje, ki so pred vojno in po vojni nastopali na raznih okrajnih, republiških in celo na zveznih tekmovanjih. V Logatcu je rojen marsikateri odličen atlet, telovadec in športnik, ki pa ga je življenjska pot popeljala drugam. Veliko število društvenih telovadcev in športnikov je sodelovalo na raznih nastopih notranjske in ljubljanske kotline. Marsikateri domačin pa ničesar ne ve o športnem življenju tovarišev dr. Perparja Staneta, Hladnika Daliborja in Mihevca Antona.

Vsakdo v Logatcu pozna našega neumornega in požrtvovalnega zdravnika dr. Perparja. Tudi mi športniki ga vsi poznamo. Živi in dela z nami in med nami. Pobrskali smo nekoliko po atletski literaturi in v listu »Naša atletika« od 1955. leta našli zanimive podatke, ki nas presenečajo. Tov. dr. Perpar je bil po prvi svetovni vojni član atletske sekcije SK Primorje v Ljubljani. Že leta 1921 je dosegel v teku na 100 m rezultat 12.00 sek. Naslednje leto je

na otvoritvi igrišča SK Primorje 11. in 12. avgusta 1922 dosegel v teku na 100 m čas 11.6 sek., na 200 m pa čas 25.00 sek. S tem časom je osvojil obe prvi mesti. Zadnjo nedeljo meseca avgusta je izboljšal slovenski rekord v teku na 100 m z rezultatom 11.4 sek. Dne 9. in 10. septembra so se slovenski atleti prvič udeležili državnega prvenstva v Zagrebu. Najboljši je bil dr. Perpar, ki je osvojil dve državni prvenstvi in obenem postavil dva slovenska rekorda. V teku na 100 m je zmagal z rezultatom 11.3 sek., v teku na 200 m pa z rezultatom 23.6 sek. Samo 14 dni kasneje je ponovno izboljšal rekord v teku na 100 m s časom 11.2 sek., kar je bil že rezultat mednarodne vrednosti. Leta 1923 je tov. dr. Perpar priboril prve uspehe slovenski atletiki v tujini. V mednarodnem atletskem tekmovanju v Stockholmu je nastopal skupaj z Valtričem in dvema Avstrijcema v štafeti 4 × 100 m. V močni konkurenci je ta štafeta osvojila prvo mesto in odličen čas 43.4 sek. Nekaj dni kasneje sta nastopala še v Malmöju in Helsingborgu, kjer sta dosegla izvrstne rezultate.

Dr. Perpar je pretekel 100 m v 11 sek., 200 m pa v času 22.9 sek. Istega leta je na državnem prvenstvu v Zagrebu osvojil prvo mesto v teku na 100 m in 200 m. Na tem prvenstvu so bili najuspešnejši tekmovalci in tekmovalke Primorja, ki so osvojili največ prvih mest. Njegovi uspehi so se vrstili še naprej. Na prvenstvu Slovenije je dosegel dr. Perpar naslednja prva mesta: tek na 100 m (11.4 sek.), skok v daljino (5.87 m), troskok (11.70 m), skok v daljino brez zaleta (2.76 m), peterboj (200 m — 24.3 sek.; 1500 m — 5:22,8; daljina 5.56 m, disk 21.95 m in kopje 25 m).

Največji dogodek slovenske atletike je bilo državno prvenstvo leta 1924 v Ljubljani na igrišču »Ilirije«. Tekmovali so člani in članice društev Primorja, Ilirije in Jadrana iz Ljubljane, Haška, Gradjanskega, policijskega športnega kluba, Makabija, Maratona iz Hrvatske, Mačevalaškega kluba iz Zagreba, Šumadije iz Beograda, Železničarja iz Bečke-reka in Uskoka iz Caplina (Hercegovina). Tekmovalci ljubljanskih klubov so osvojili 4 prva, 7 drugih in 2 tretji mesti. Dr. Perpar je na 100 in 200 m osvojil drugo mesto.

25. maja 1924. leta se je udeležila štafeta »Primorja« tradicionalnega štafetnega teka po ulicah Brna. V tej hudi mednarodni konkurenci, kjer je nastopila tudi najboljša nemška, avstrijska in češka štafeta, je osvojila prvo mesto in potrdila visoke kvalitete slovenskih šprinterjev, ki so zavzemali vodilno mesto med najhitrejšimi tekači v prvih letih slovenske atletike.

Leta 1924 se je udeležil olimpijskih iger v Parizu, leta 1925 meddržavnega tekmovanja na Dunaju ter 1926 v Varšavi.

Najboljši rezultati so mu bili: 100 m 10.9, 200 m 22.9, skok v daljino z zaletom 6.15, skok v daljino brez zaleta 3.06 m.

To je le nekaj rezultatov, ki jih je dosegel v borih 4 letih. Njegova atletska pot je vodila mimo številnih zmag še naprej, dokler ga služba ni popolnoma zaposlila. Za te uspehe pa je bilo potrebno mnogo truda in samozatajevanja, ogromno dela in vzorno življenje. Tov. dr. Perpar je ponos slovenski atletiki in svetel zgled naši mladini.

Hladnik Dalibor

Kdo ga ne pozna? Še letos se je na letnem nastopu TVD »Partizana« Dolenji Logatec, kljub svojim

Hladnik Dalibor
naš najboljši telovadec
na orodju

48 letom, kakor nekoč pred 25. leti, vrtel za šalo v veletoču.

Vedno nam rad pomaga iz zagate. Vesel, nasmijan, živahen in nesebičen prijatelj in tovariš. Res edini med mnogimi, ki je z duhom in telesom predan športu, telovadbi in Logatcu. »Dali, boš pomagal? Saj veš, težko je brez tebe. Vsi bi radi, da bi prišel in nas naučil!« »Seveda, brez nadaljnega. Čakaj, danes imam nočno, jutri pa pridem«, je odgovor moža, v katerega popolnoma zaupamo. Zaupamo zato, ker vemo, da bo potem nastop uspel, da bo veliko gledalcev, ki radi gledajo dobre telovadce. Telovadbo goji od sedmega leta. S športom pa se je začel ukvarjati le nekaj let kasneje. V svoji dolgotelni telovadni karieri je velikokrat nastopal na raznih akademijah in tekmovanjih. Na okrožnem zletu »Sokola« v Cerknici je leta 1926 osvojil prvo mesto v orodni telovadbi. Veliko uspehov je dosegel na izbirnih tekmah Ljubljanske sokolske župe leta 1929. V Kamniku je bil več let podnačelnik. Po osvoboditvi je v Divači organiziral telovadno društvo »Partizan«, kjer je vodil tudi vse moške in ženske oddelke. Z vrsto orodnih telovadcev in prostimi vajami je nastopal v Trstu in Ajdovščini in priredil dva telovadna nastopa v Divači. Tudi pri nas je pomagal z vsemi močmi. Prva zimska telovadna akademija 1956. leta in javni telovadni nastop sta v veliki meri njegova zasluga.

Želimo, da bi še dolgo časa tako uspešno nastopal.

Mihevc Anton

je star šele 23 let, pa ima že lepo športno kariero. Od kdaj se ukvarja s telovadbo in športom, je težko povedati. Niti on sam tega ne ve. Verjetno že od takrat, ko je začel koracati po klancu. Velik in močan je sposoben za vse športne panoge. Dobro smuča, igra nogomet, odbojko, namizni tenis in vrsto drugih disciplin. V Mariboru je pri SK »Braniku« začel gojiti judo šport. Na republiškem prvenstvu je osvojil drugo mesto. Leta 1956 je na državnem prvenstvu v Beogradu pri hudi konkurenci dosegel odlično drugo mesto in prejel srebrno medaljo. Njegovi uspehi pa ga niso prevzeli. Ostal je miren in skromen, priljubljen med domačini. Če mu bodo ti naklonjeni, bo lahko uspešno končal študije na Fis-kulturnem inštitutu v Beogradu in po končanih študijah pomagal pri nadaljnjem razvoju športa in telovadbe v Logatcu.

Mihevc Anton
naš državni prvak
v jiu-jiutsu

PLANICA V LOGATCU

Le kaj, vraga, vedno hodijo in merijo po Sekirici, se vprašujejo Logatčani. Kaj ne veste? Gradijo novo, veliko 45-metrsko skakalnico.

Da, odločili so se. Dolgoletna želja vseh smučarjev v Logatcu, da bi dobili večjo skakalnico, se je uresničila. Njihov predlog je bil na seji odbora TVD »Partizan« Dolenji Logatec navdušeno sprejet. Načrte so že imeli v rokah, ko so odbornike postavili pred dejstvo: »Začnimo graditi ali pa propade načrti!« Tudi predsednik ObLO Logatec, tov. Petkovšek, se je za novo gradnjo ogrel. Vse potrebno nam je preskrbel. Povedal nam je tudi kako bi prišli do denarja. Kako smo prišli do njega, pa vidite danes, ko berete Logaške novice. Poglejte na oglasne strani. Tu je denar, tu so sredstva iz katerih gradimo našo »velikanko«. Seveda je organizacija posegla še drugam. Predstavniki logaških podjetij so nas na seji prijetno presenetili. Vsako podjetje je ponudilo znatno pomoč z delovno silo ali pa z gradbenim materialom. Pripravljalni odbor je začel s polno paro. Delavci, ki jih je plačala Kmetijska zadruga Dolenji Logatec, »Hrušica«, Trgovsko podjetje Logatec, Vodovod, Komunala ObLO, Gradbeno podjetje in tovarna KLI Logatec, so začeli z delom. Prav v največji delovni vnemi pa se je pripetila katastrofa. Zgorela je tovarna KLI, ki je prevzela najtežji del izkopa. Vsi so že mislili, da bo konec z gradnjo skakalnice. Res je tudi tako kazalo. Toda odločnost

Gradnja nove skakalnice

Udarniki pri delu na odskočni mizi

predsednika »Partizana« in ohrabrujoče besede tovariša Petkovška so pripomogle, da se je skakalnica gradila nemoteno naprej. Po načrtu tov. Bloudka so se že začeli kazati obrisi njegove mojstrovine. Danes se zemeljska dela že bližajo koncu. Skakalnica dobiva svojo obliko. Treba je zgraditi le še umeten nalet, ki bo segal do vrha Sekirice, sodniški stolp in še nekaj olepševalnih del, pa bo skakalnica pripravljena za otvoritev. Na njej dela vsako nedeljo lepo število udarnikov, predvsem številni mladinci iz vaješke šole v Gorenjem Logatcu. Zato pa je udeležba domačih članov »Partizana« iz Gorenjega in Dolenjega Logatca manjša. Graditev skakalnice ne bo koristila le posameznikom in tistim, ki vodijo gradnjo, pač pa vsem športnikom in prebivalcem Logatca, ker bodo zimski nastopi smučarjev prinesli veliko zabave, pospeševali razvoj turizma in tudi finančni uspeh ne bo izostal. Z dograditvijo skakalnice bomo imeli možnost prirejati skakalne tekme Ljubljanske smučarske podzveze, morda pa celo republiška in državna prvenstva. Logatec je znan po ugodnih snežnih razmerah. Nekdaj je v Logatec prihajalo veliko smučarjev iz bližnje Primorske in Ljubljane. Danes je naš kraj malo znan, čeprav ima lepše terene kakor Pokljuka in ne slabše od Kranjske gore. Zveze z vlaki in avtobusi so za smučarje idealne. Ko bodo spoznali vse ugodnosti, potem se nam ne bo treba bati, da bodo naša smučišča prazna.

Zato gradimo veliko skakalnico.

T. A.

SMUČANJE NEKDAJ IN DANES

Verjetno se je že marsikdo začudil, ko je slišal, da je zibelka zimskega športa Notranjska, ne pa Gorenjska. Če poslušamo stare Bločane, nam vedo povedati, kako so včasih v svojih mladih letih privezoval na noge dogam podobne smuči in krmarili z dolgo leseno gorjačo po bregovih bloških hribov. Že Valvasor je opisoval takratno primitivno smučarsko opremo. Seveda takrat niso smučali zaradi zabave ali tekmovanj, pač pa iz čiste potrebe, da jim ni bilo treba gaziti visokega snega.

Náčelnik smučarske sekcije TVD »Partizan« Dol. Logatec, Tollazzi Andrej, vozi proti cilju

Kdaj so začeli smučati v Logatcu, ni točno znano. Vemo pa, da so začeli organizirano smučati v telovadnem društvu »Sokol« že leta 1928. Že takrat je predsednik smučarskega kluba, tov. mr. ph. Kristan Janez, vodil prva tekmovanja v tekih. Dne 20. januarja 1929 je Čuk Ciril v teku na štiri kilometre osvojil prvo mesto s časom 31 minut in 31 sekund. Tekmovanja so organizirali vsako zimo, naši tekmovalci pa so dosegali zadovoljiva mesta. Udeležili so se tekmovanja v Hotedršici, kjer je na 15 km dolgi progi leta 1931 naš najboljši tekmovalček dosegel tretje mesto. Takratni tekmovalci so dosegali uspehe kot ekipa, v kateri so bili Trkman Franc, Ogrin Ciril in Čuk Ciril. Najdaljše proge so bile dolge tudi do 40 km in so potekale po lepih terenih logaške kotline. Druge discipline, kakor na primer slalom, veleslalom in skoki niso bili toliko razviti kakor danes, kajti takratni smučarji še niso imeli dosti možnosti za razvoj. Opremo so si morali kupovati sami. Specialnih smuči za teke, alpske discipline in skoke, niso imeli, ker so bile predrage.

Kakor v drugih športih, tako je tudi smučanje zavrlo druga svetovna vojna. Italijani so pobrali smuči, našo vas pa obdali z bodečo žico, tako da smo bili odrezani od najboljših smučišč. Propadla so vsa tekmovanja, saj okupator ni dovolil zbiranja domačinov. Po končani vojni pa so bele poljane in bregovi zopet zaživel. Ustanovljeno je bilo telesno vzgojno društvo »Partizan«, ki je zbralo v svojih vrstah vse mlade in stare smučarje. V začetku so smučali le posamezniki, kasneje pa so organizirali tekmovanja v vseh smučarskih disciplinah in niso ostali samo pri smučarskih tekih. Z udarniškim delom so na severnem pobočju hriba Sekirica zgradili

20-metrsko skakalnico. Najprej so skakali z navadnimi smučmi, nato pa jim je Smučarska zveza Slovenije dala nakazila za skakalne smuči, za smučarske čevlje in hlače po zelo nizki ceni. Na tekmovanja so povabili smučarje z Rakeka, Borovnice, Postojne, Vrhnike in od drugod. Tekmovanja so postala vse bolj pestra in zanimiva. Tekmovalci so se zagrizeno borili za boljša mesta. Odhajali so tudi v druge kraje. V Borovnici so vsako leto priborili veliko prvih in drugih mest, predvsem v alpskih disciplinah in skokih. Bili so na republiškem prvenstvu na Jesenicah, na prvenstvu Primorske podzveze na Črnem vrhu nad Idrijo in še na mnogih tekmovanjih v sosednjih krajih. Naši mladinci so uspešno nastopali na srednješolskih tekmovanjih v Šentvidu, Kranjski gori, Planici in drugje.

Razvoj smučarskega športa zahteva seveda tudi primerno opremo. Stare smuči so se iz leta v leto vse bolj izrabljale in postale so nerabne. Treba je bilo nove opreme, če smo hoteli še naprej zastopati Logatec v smučarskem športu. Toda vse to stane veliko denarja, ki ga noben smučar sam ni premogel. TVD »Partizan« je zaprosil za pomoč ObLO Logatec, ki je podaril 2 m³ jesenovih hlovdov. Z udarniškim delom so odkazana drevesa posekali in jih s pomočjo delavcev speljali na žago »Hrušica«, ki jih je razžagala. S kolarsko zadrugo v Borovnici smo se dogovorili o zamenjavi tega lesa za 40 parov smuči, raznih vrst in kvalitet. Tako smo dobili nekaj parov skakalnih smuči, nekaj parov alpskih specialnih smuči, nekaj parov tekaških smuči in večje število navadnih terenskih za odrasle in otroke. Člani TVD »Partizana« Dolenji Logatec so lahko kupili te smuči po lastni ceni. Vodniki oddelkov, ki so bili brez smuči, so dobili smuči kot poklon za njihovo delo v organizaciji. S tem številom popolnoma novih smuči je smučarski šport v Logatcu veliko pridobil. Smučarjem tekačem je društvo nabavilo še specialne čevlje, tako da so sedaj sodobno opremljeni. S tako opremo so naši tekmovalci nastopali v zimski sezoni 1956/57 na mnogih tekmovanjih. Domače društvo je organiziralo tekmovanje za prehodni pokal TVD »Partizan« Dolenji Logatec, katerega pokroviteljstvo je prevzela tovarna KLI Logatec. To je bila doslej največja prireditev zimskega športa. Tekmovali so člani, mladinci in pionirji v smučarskih tekih, skokih in alpskih disciplinah. Ženski oddelki se tekmovanja v alpskih disciplinah niso udeležili, pač pa v tekih. Zaradi velike udeležbe in raznoterosti disciplin so tekmovanja razdelili na dve nedelji. Najprej so tekmovali v tekih in skokih, nato pa v smuku in veleslalomu. Na prvem tekmovanju v tekih se je zbralo 36 članov in mladincev iz Idrije, Hotedršice, Rakeka, Vrhnike, Gorenjega in Dolenjega Logatca, in preko 40 pionirjev in pionirk iz domačih društev. Pri članih je zmagal Podobnik Jože, »Rudar« iz Idrije, naš najboljši tekmovalček Kogoj Franci pa je dosegel peto mesto. Pri starejših mladincih je zmagal Bočnar Rudolf, »Rudar« Idrija, najboljši Logatčan Hauptman Stane, član TVD »Partizan« Gorenji Logatec, pa je dosegel peto mesto. Pri mlajših mladincih je dosegel prvo mesto Jurjevič Tine, član SK »Usnjar« Vrhnika. Furlan Franc, »Partizan«, Dolenji Logatec, pa je bil na tretjem mestu. Pionirji in pionirke so tekmovali v teku na

SLOVENIJALES

PODJETJE ZA IZVOZ LESA IN LESNIH IZDELKOV
LJUBLJANA, BEETHOVNOVA 11

I Z V A Ž A:

MEHAK IN TRD ŽAGAN LES
GOZDNE PROIZVODE
LESNE FINALNE IZDELKE
FINO IN SERIJSKO POHIŠTVO

P R O D A J A L N E:

Ljubljana, Kidričeva 1
Beograd, Vuka Karadžiča 8
Zagreb, Šubičeva 24
Celje, Zidanškova 15

Podjetje »Slovenijales« nudi široki potrošnji, trgovskim podjetjem in ustanovam vse vrste naj sodobnejšega sobnega in kuhinjskega pohištva, pisarniške opreme, šolskega pohištva itd.

»Slovenijales« opremlja: hotele, restavracije, kavarne, gledališča, kinodvorane, laboratorije, klinike, ladje, poslovne in reprezentančne prostore, trgovske hiše itd.

V lastnem Centralnem skladišču v Vižmarjih je stalna razstava in bogata izbira vseh vrst najkvalitetnejšega pohištva in lesnih izdelkov slovenske pohištvene industrije.

Projektivni biro podjetja »Slovenijales« izdeluje po lastnih načrtih najrazličnejše sodobne opreme. »Slovenijales« posreduje po ugodnih cenah tudi vse vrste rezanega lesa, parket, lamelni parket, lesonit, vezane plošče, zaboje itd.

Continental export

LJUBLJANA, BEETHOVNOVA 11/V.

Poštni predal 251 — Telefon: 21-826, 23-549, 20-278, 20-450

Telex: 03-175

UVOZI:

Industrijski stroji, črpalke, gradbeni stroji, lesno predelovalni stroji, orodje in ostali metalni proizvodi, tehnični material. — Šivalni stroji, pisarniški stroji, elektrode, aparati za telegrafijo, telefonijo, televizijo in električni gospodinjiski pribor.

KOOPERATIVA

EXPORT-IMPORT

LJUBLJANA, TITOVA 19

telefon 21-053
20-377
23-950 — 959

Telegram: Kooperativa Ljubljana

Za vse vrste pohištva, lesa, lesne
galanterije in opreme vseh notra-
njih prostorov se obračajte vedno
na renomirano trgovsko podjetje

l e s n i n a

l j u b l j a n a

ki Vas solidno
postreže po
svojih
poslovalnicah
ali direktno v
centrali

LJUBLJANA, PARMOVA 41

IZVAŽA:

rezan les vseh vrst, gozdne asortimente, izdelke
lesno predelovalne industrije:
stole, dopolnilno in malo pohištvo, otroške garniture,
drobno lesno galanterijo, košare in ostale pletarske
izdelke.

UVAŽA:

plutovino in plutaste izdelke.

PODJETJE ZA OSKRBO LESNE INDUSTRIJE

Opremotekna

en gros — import — en detail

LJUBLJANA — KIDRIČEVA ULICA 3, poštni predal 296

oskrbuje vso lesno predelovalno industrijo in obrt z materiali z domačega in inozemskega tržišča in sicer:

nitromaterial, vse vrste lakov za toplo in hladno lakiranje, šelak, politure,

špirit, barve, lužila, razredčila, hladna in topla lepila,

vezane — panel — lesenit plošče,

okovje za pohištvo, vijačno blago, šarnirji, drobno okovje,

brusni material,

plastične snovi,

morska trava,

stroji, orodje, investicijska oprema za lesno predelovalno industrijo in obrt.

Kvalitetni reprodukcijski material — garancija kvalitetnih finalnih lesnih proizvodov!

PODJETJE „*Žito moka*“

LJUBLJANA, ČUFARJEVA 2

z obrati: Beričevo, Bistra, Fužine, Vrhnika, Logatec, Vič

nudi odjemalcem vse vrste kvalitetnih mlevskih izdelkov. Jamčimo za točno in solidno postrežbo ter najboljšo kvaliteto.

TRGOVSKO PODJETJE LOGATEC

Trgovine

»IZBIRA«

»ŽELEZNINA«

»POD NAKLOM«

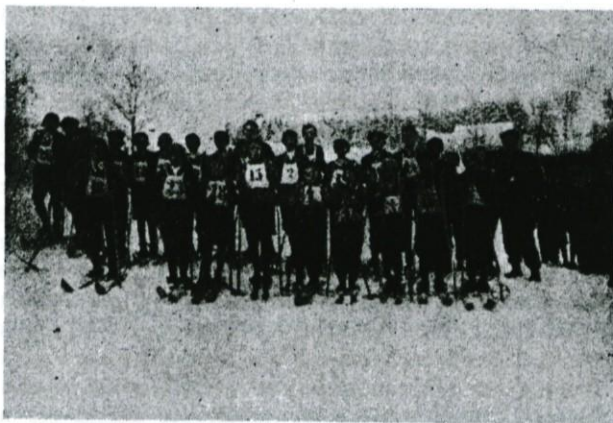
»TABOR«

Hotedršica

Vas bodo postregle z raznovrstnim blagom, špecerijo, manufakturo, galanterijo, steklom, usnjem, pohištvom, kolesi, radioaparati, železnino, gradbenim materialom.

Poslužujte se nakupa na obroke.

Priporočamo se za nakup!

Tekmovalci na prvih smučarskih tekmah v Logatcu l. 1929

1 km dolgi progi. Popoldan so tekmovali na 20-metrski skakalnici. Tekmovalo je 24 članov in mladincev in 8 pionirjev. Pri članih je zmagal Kunstelj Ivo, član SK »Usnjar«, pred domačinom Mrakom Zoranom. Bernard Urbančič, član TVD »Partizana« Dolenji Logatec je bil četrti. Pri mladincih je zmagal Sovan Janez, TVD »Partizan« Dolenji Logatec pred Verbičem Dragotom, SK »Usnjar« Vrhnika in Zarljem Bojanom, SK »Borovnica«.

Naslednjo nedeljo so tekmovali na 1200 m dolgi progi v Strmici v smuku in veleslalomu. V smuku je tekmovalo 38 članov in mladincev. Pri članih je zmagal Verbič Emil, član SK »Usnjar« Vrhnika. Naš tekmovalec Smole Janez je bil šesti. Mažgon Andrej, član SK »Rudar« Idrija, je dosegel prvo mesto pri mladincih, dočim je bil naš tekmovalec Rozman Emil četrti. Popoldan so tekmovali v veleslalomu na 1000 m dolgi progi s 300 m višinske razlike. Tekmovalo je 36 članov in mladincev. Prvo mesto pri članih je dosegel Logar Ivo, »Rudar« Idrija, naš tekmovalec Antičević Tone je pa bil osmi. Pri mladincih je zmagal Vengus Ači, »Partizan« Rakke, naš mladinec Ogrin Ciril pa je bil dvanajsti.

Pripominjamo, da je bila proga zelo težka in da so nekateri naši tekmovalci bili diskvalificirani, ker so obšli zadnja vratca. Kot ekipa je TVD »Partizan« Dolenji Logatec dosegel častno drugo mesto za »Rudarjem« iz Idrije in pred SK »Usnjar« z Vrhnike.

Če bi bile naše ekipe popolne, bi verjetno osvojili prehodni pokal, ki pa smo ga morali prepustiti boljši in popolni ekipi smučarjev iz Idrije.

Organizacija tekmovanj je bila zadovoljiva, naslednja tekmovanja pa bodo morala biti še bolj pripravljena. Veliko pomoč je nudila JLA garnizona Vrhnika, ki je oskrbela nemoteno telefonsko zvezo med startom in ciljem. Za prevoz so poskrbeli logaški gasilci, kmetijska zadruga in tovarna KLI Logatec. Vsega skupaj je nastopalo na vseh tekmovanjih, ki jih je priredil TVD »Partizan« Dolenji Logatec, 168 tekmovalcev iz 11 društev.

Istega dne, ko so tekmovali v smuku in veleslalomu, so naši tekači in skakalci tekmovali na prvenstvu ljubljanske smučarske podzveze v Logu. V teku na 10 km je naš tekmovalec, Istenič Stane, dosegel v veliki in hudi konkurenci častno 18 mesto. Tekmovalca Kogoj Franci in Mihevc Franc sta zaradi okvar odstopila med tekom. Na tej prireditvi so tekmovali vsi smučarski »asi«, tekači na čelu s državnim prvakom Janezom Pavšičem. V smučarskih skokih zaradi napak sodnikov nismo dobili ocen.

Razen teh tekmovanj so se naši alpski smučarji udeležili tudi podveznega tekmovanja v slalomu in veleslalomu v Zaplani. Na meddruštvenem tekmovanju v Podpeči je Tollazzi Andrej dosegel v slalomu prvo mesto, Antičević Tone drugo, Serini Arto četrto mesto, mladinec Ogrin Ciril pa deveto mesto.

Vidimo, da je tekmovalni koledar društva zelo izpopolnjen. Člani in mladinci so dosegali lepe uspehe. Če bi bila volja nekoliko močnejša in želje za uspehi še večje, bi bili ti še večji. Problem zase pa so dekleta, ki so pozabila na smučarski šport. Včasih je bilo po naših hribih vse polno smučarjev obeh spolov. Danes pa so le redka dekleta, ki v prostem času stopijo na smuči in gredo na sneg. Možnosti so velike, poizkusiti je treba, ne bo vam žal.

Tudi v letošnji zimski sezoni bodo tekmovanja zelo pestra. Organizirali bomo tekmovanja v smučarskih tekih, skokih, slalomu, veleslalomu in smuku za vse moške in ženske oddelke, katerih se bodo udeležila vsa društva Notranjske in Ljubljanske kotline. Prireditve zase in krona tekmovanj pa bodo smučarski skoki na novo zgrajeni 45-metrski skakalnici, kjer bodo kot gostje nastopali poleg domačih tudi najboljši slovenski skakalci.

RAZVOJ NOGOMETA V LOGATCU

Da sta nogomet in smučanje v Logatcu verjetno najbolj priljubljeni športni igri, nam dokazuje precejšnje število aktivnih članov in tudi številni gledalci, ki se na vsaki tekmi prijetno zabavajo skoraj dve polni uri. Le kaj je tako zanimivega v tej kolektivni igri? Gotovo ne surovo brcanje v noge ali pa neprestano tekanje za žogo. Zanimivo je obvladavanje žoge, dinamika igre in duhovite kombinacije, ki se končajo z lepimi goli.

Ta športna igra je navduševala že tudi starejše logaške športnike. Pred vojno je obstojal celo nogometni klub »Logatec«, ki je marsikateremu društvu zmešal račune. Še danes se takratni igralci spominjajo marsikaterih lepih zmag nad znanimi klubi. Kar oglejte si postavne nogometaše in ugibajte nji-

hova imena. Kot črni vrage gledajo, mi pa občudujemo njihove močne postave in gibčne noge, ki so marsikdaj potresle nasprotnikovo mrežo. »Teško je bilo,« pravi Dali. »Veš, tako smo se selili z igrišča na igrišče, kakor mačka z mladimi. Enkrat je bilo igrišče na Poštnem vrtu, drugič pod Sekirico, tretjič na Polju itd. Mnogokrat smo bili že dogovorjeni za tekmo, pa v soboto popoldan še nismo vedeli, kje bomo postavili gole. Dostikrat je moralo vseh enajst nogometašev v nedeljo zjutraj kmetu pokositi travo, da smo lahko na njegovem svetu sprejeli goste. Večkrat so nas skušali ovirati, ker smo bili pač »Sokoli«. Opremo in igrišče smo morali plačevati sami, ker nam matično društvo ni hotelo dajati denar za ta šport. Potovali smo največkrat s kolesi,

včasih tudi z vlakom. Še nešteto drugih težav je oviralo naš polet, vendar smo igrali z voljo in s srcem.»

Tako pripovedujejo naši predhodniki. Mi jim radi verjamemo, ker so nekateri še danes aktivni športniki. Tovariš ing. Černe Dušan, trener naše nogometne sekcije, še danes nastopa vsako nedeljo na prvenstvenih tekmah pri sindikalnem moštvu Železničarske direkcije. Kakor drugje po Sloveniji, tako je tudi v Logatcu presekala športno življenje dolgoletna vojna in ga omrtvičila za štiri leta.

V svobodi pa smo krepko zadihali in kmalu začutili potrebo po nečem, kar bi nas razveseljevalo in obenem zaposlovalo v prostem času. Začeli smo na Poštnem vrtu. Fizikturni referent I. tankovske brigade tov. Sulič Vili je z vojaki očistil od tankov razorano igrišče. Mladina se je začela zbirati. Igrali smo z navadno gumijasto žogico. Mnogokrat smo z golimi rokami ravnali krtine in si pri tem opraskali prste ali pa strgali podplate od svojih najboljših čevljev. Starši so večkrat navili svojim neposlušnim sinovom ušesa, ko so prihajali domov z raztrganimi hlačami, raztrgano srajco ali jopico. Tudi takrat ni bilo lahko. Toda našle so se brihtne glavice, poiskale so denar in po nižanih cenah kupile v športni trgovini nogometne srajce, hlačke in nogavice. Seveda tisti, ki so denar založili, niso tako hitro zopet prišli do njega. Čevlje si je kupil vsakdo sam, kakor je vedel in znal. Nekdo jih je kupil namesto nizkih čevljev, zopet drug je delal nadure, da si je prislužil toliko denarja. Začeli smo korajžno, toda v začetku smo vedno nabrali poln koš golov. Novinci smo pač mislili, da je ta igra zelo enostavna. Prvo tekmo smo odigrali z enajstoroico iz Laz pri Rakeku. Toda poraz za porazom nas je predramil. Uvideli smo, da nam je potreben trening in čim več tekmovanj. Takratni organizator in kapetan moštva, Lipovec Anton, nas je vodil od tekme do tekme. Seveda ne tako kakor danes, pač pa s kolesi. Počasi smo se tudi mi nekaj naučili in potem je marsikatera enajstoroica odšla iz Logatca s polnim košem golov. Sčasoma smo postali člani Nogometne zveze Slovenije in se kot mladinci uvrstili med moštva ljubljanske okolice. Seveda smo

imeli takrat več mladincev starih preko 20 let. Toda naj bo kakor koli, igrali smo prvo tekmo na novo zgrajenem ljubljanskem stadionu v Šiški, kjer smo premagali mladinsko moštvo NK Železničar iz Ljubljane z rezultatom 6 : 1. To je bila prva in zadnja zmaga na tem stadionu. Takrat so nastopali Meršol Bogdan, brata Lipovec Tone in Marjan, brata Šerini Arto in Zizo, bratje Tollazzi Dušan in Andrej, Jeranče Miloš, Sulič Vili, Grom Peter, Mrak Zoran, Kralj Maks, Šebenik Janez, Ovčak itd. Verjetno tako homogene in čvrste enajstoroice še dolgo ne bomo imeli. Leta 1951 je bilo leto zmag. V tem času nismo izgubili nobene tekme, samo dve smo igrali neodločeno, vse ostale pa smo odločili v našo korist. Dobra obramba, hiter ter učinkovit napad sta na vsaki tekmi popolnoma razbila nasprotnika. Pozivi k vojakom, šola in služba so tudi tej enajstoroici napravili konec. Člansko moštvo se je razšlo. Ostalo jih je še nekoliko in še ti so opustili nogomet. Začeli smo z mladinci. Po nekaj mesečnem treningu smo se vključili v nogometno podzvezo z naslednjimi igralci: Urbančič Bernard, Jerina Avgust, Sovan Janez, Mihevc Franc, Glažar Igor, Korenč Janez, Lušina Jože, Kogovšek Dušan, Mihevc Tone in Pavle, Petrovčič Gustelj, Kogoj Ciril itd. Skupaj z vajensko šolo smo sestavili dobro mladinsko moštvo, ki je bilo navdušeno za nogomet, požrtvovalno in disciplinirano. Pohvale nogometnih sodnikov in vodstva ljubljanske nogometne podzveze so bile nagrada za mlade nogometnaše. Tudi uspehi so bili vidni in so se vrstili vse dotlej, dokler so bili poslušni in dokler so se ravnali po nasvetih trenerja. Mladostna leta so seveda tudi tu naredila svoje, toda velika večina takratnih mladincev je ostala zvesta nogometu in je še danes steber našega prvega moštva. Nogomet se je ves čas razvijal po svoji določeni poti. Leta so minevala, izkušnje so postale večje, kvaliteta sosednjih moštev vedno boljša. Želja, da ustanovimo tudi člansko enajstoroico, je bila vedno večja. Vrnitev nekaterih igralcev iz vojske in z drugih službenih mest v Logatec, predvsem pa vodstvo organizacije »Partizan«, katerega sta vodila takrat tovariš Katalinič in direktor gimnazije tov. Zore, je pripo-

Nogometno moštvo
TVD »Partizan«
Dol. Logatec leta 1951

moglo, da je nogometna sekcija zopet zaživela pravo življenje. Razvoj je šel nenehno dalje, zahteve in potrebe so postajale vse večje. Lahko rečemo, da je v letu 1956 logaški nogomet zopet preživel krizo. Kaj je bilo vzrok takemu poraznemu položaju?

Člansko moštvo so sestavljali igralci, ki so bili zaposleni izven Logatca ali pa so bili v Ljubljani in drugje po raznih šolah. Ti nogometaši niso imeli možnosti za trening in skupno vigravanje. Sestajali so se tik pred tekmo in določili enajstorico, v kateri poedinci niso bili slabi. Nevigranost igralcev, pomanjkanje tehnike in slaba kondicija, so bili glavni vzroki neuspehom. Vedno je bil za naše nogometaše usoden drugi polčas. Ta napaka se ni mogla popraviti, ker so bili rezervni igralci za nastop v prvenstvenih tekmah preslabi, saj jim je manjkalo osnovnega znanja v obvladanju žoge, mladine pa nismo imeli, ker se ni hotela resno oprijeti dela. Porazi, ki so se kar vrstili, so nas mučili in razburjali, tako da nismo vedeli kaj naj počnemo. Že pred tekmo smo bili vsi prepričani, da bomo izgubili. Kapetan moštva večkrat uro pred pričetkom tekme ni mogel sestaviti enajstorice, ker ni vedel, kdo bo hotel igrati. »Takemu položaju je bilo treba napraviti konec,« so sklenili vsi aktivni člani na sestanku

nogometne sekcije. Odločilnega pomena pa je bila velika pomoč neke ljubljanske ustanove, ki nam je dala toliko denarja, da smo lahko nabavili kompletno opremo. Tako nam je bilo omogočeno, da z našimi starimi rekviziti opremimo mladinsko moštvo, z novo opremo pa prvo moštvo. Velikega pomena je bila tudi odločitev odbora TVD »Partizana« Dolenji Logatec, da prevzame trening nogometašev izkušen trener, tov. ing. Černe Dušan. Uspehi so sedaj vidni. Mladinci so letos na mladinskem nogometnem turnirju v Cerknici dosegli drugo mesto. Premagali so vsa mladinska moštva od Ljubljane do Starega trga, izgubili pa so samo dvakrat. Člansko moštvo z uspehom nastopa v jesenski sezoni, saj je od štirih prvenstvenih tekem doseglo vseh osem točk. Na tradicionalnem nogometnem turnirju za pokal TVD »Partizan« Dolenji Logatec pa je drugo moštvo osvojilo prvo mesto.

Danes razpolagamo s precejšnjim številom dobrih domačih nogometašev. Vzreli v prvem moštvo bodo izpopolnili nogometaši, vzgojeni na domačih igriščih, saj je med mladinskim moštvom nekaj prav dobrih talentov. Tako se nam ne bo treba bati bodočnosti in s strahom pričakovati vsake naslednje nedelje.

Težave in skrbi odbora TVD »Partizan« Dolenji Logatec

Kdor je kdaj razmišljal o delu telesno-vzgojne organizacije »Partizan« v Dolenjem Logatcu, se je nehote vprašal, zakaj je pri tako velikem številu mladine udeležba v telovadnih vrsta tako majhna. Starejši člani, ki so delovali že pred vojno, nam povedo številke, ki se nam zde za naše čase rekordne, pripovedujejo o elanu nekaterih še danes živečih telovadcev, o sijajnih nastopih doma in v okolici in o vzorni disciplini. Dosti tega verjamemo, ker smo delček tega življenja in dela tudi sami preživeli. Vemo pa tudi za vzroke takratne veljave telovadbe in športa, vemo, kje je bila iniciativa za tak elan,

komu je ta iniciativa služila in kdo so bili voditelji telovadečih vrst. Prav to, da je telovadba vezala ljudi raznih položajev in raznih strank, ki so med seboj tekmovali v uspehih, vezale na sebe ljudi, ki so morali delovati v teh organizacijah, če so hoteli služiti kruh, vzgoja mladine v duhu teh strank, je osnova uspehov takratnega »Sokola« in še drugih podobnih organizacij in društev. Veliko število vodilnih oseb še danes nudi pomoč, če ne aktivno v vaditeljskih vrstah, pa vsaj z nasveti. Nekdanja društva razen telovadbe niso poznala drugih načinov krepitve telesa.

Nogometno moštvo TVD »Partizan«
Dol. Logatec leta 1956

V časih pred vojno košarka ni bila znana. Kolektivna igra kakor odbojka, nogomet, namizni tenis, rokomet itd. je bila slabo razvita. Od smučarskih disciplin je bil najbolj znan tek in smuk. O alpski disciplini in skokih niso dosti vedeli, ker so bili šele v razvoju. Nekdaj so si na olimpijadah priborili zlate, srebrne in bronaste medalje orodni telovadci, danes jih dobivajo nogometaši, waterpolisti, atleti, smučarji, skakalci, slalomisti itd. Žoga je bila samo za razvedrilo. Smučanje in nogomet sta bila ločena od matičnih klubov. Telovadba in šport se nista razvijala sporedno. Nekateri pripisujejo vzroke za takratni razvitek strankarstvu, medsebojni konkurenci in boljšemu življenjskemu standardu. To so besede, ki po mnenju današnjih aktivnih telovadcev in športnikov ne morejo biti vzrok današnji slabi udeležbi. Res je, da človek najbolj ljubi svoj želodec. Če je prazen, misli, kako bi ga napolnil, če je poln, misli zopet na to, kako bi ga napolnil in kdaj ga bo lahko spet napolnil. Vemo pa tudi, da se s polnim želodcem ne da telovaditi in da je prav on največji vzrok lenobe. Tudi takrat so aktivne telovadne vrste polnili predvsem delavci, kmečki sinovi, študentje in učiteljski kader z redkimi uradniki. Dosti pa je bilo podpornih članov. Tudi v drugih državah je zadnja leta stanje precej drugačno kakor nekdanje. V ZDA, za katere mislimo, da imajo najvišji življenjski standard, se pojavlja isti problem. Telesna vzgoja je predmet obveznih šol. Mladina v tovarnah in na farmah ter ostala dela neobvezna mladina se ukvarja z motoristiko in drugimi športi, ki prinašajo več razvedrila kakor pa telovadba. Mnogokrat čitamo izjave znanih športnikov, ki s skrbjo ugotavljajo, da je telesna sposobnost današnje mladine mnogo manjša kakor nekdanje. Pri nas v Sloveniji pa vsekakor ta ne more biti vzrok tako nizkemu številu telovadcev. Kljub temu, da ne moremo primerjati našega življenjskega standarda z ameriškim, pa je tudi pri nas želja in lov za udobnejšim življenjem glavna skrb večine prebivalstva. Motorna mrzlica, strast za čim večjim zaslužkom in polnimi omarami najboljših oblek, brezskrbno življenje in trošenje očetovega denarja, to je glavni cilj današnje mladine. Zabavo išče tam, kjer jo najlažje najde in ki ji najbolj ugaja.

Tudi pri nas v Logatcu je opaziti odraz takih želja. Zanimivo je, da so redki starejši telovadci, ki aktivno delajo v telesno-vzgojni organizaciji. Redki so prosvetni delavci, ki so svojo sposobnost podarili kakšni organizaciji. Redek je državni uslužbenec, ki poleg svoje službe opravlja še kakšno družbeno delo. Število telovadcev po letih je različno. Največ je predšolske in osnovnošolske mladine, nato članov in članic, najmanj pa mladink in mladincev. Od teh so za telovadbo najbolj navdušeni najmlajši, ki so redni gostje telovadnic in ki delajo najmanj skrbi svojim vodnikom. Število telovadcev v posameznih oddelkih najbolj zgovorno priča o tem. Tovarišica Danica Ožbolt, ki vodi cicibane, ima povprečno 35 do 40 telovadečih. Cicibanov, katere je vodila tov. Nika Antičević in tov. Anton Turk ml., je nekaj manj, pionirk, katere je vodila tov. Istenič Marija, je preko 30, pionirjev 24 do 30, mladincev in mladink

pa največ 12. Tudi število članov je večje, njihova udeležba pa je zato najbolj neredna.

Leta od štirinajstega do osemnajstega so za marsikatero mladino ali mladinko usodna. Če se je kot pionir udeleževal telovadbe, ima dobro osnovo za razvoj telesa, če pa nadaljuje še v mladinskih in članskih vrstah, svoje telo lahko utrdi in ojekleni. Vzdržljivost in zdravje je vsekakor odlika vsakega športnika in vsakega telovadca. Zanimivo je, da se mladina, ki ne hodi k telovadbi, vse bolj udejstvuje v raznih športnih igrah. Kolektivna igra jih navdušuje, ker v njih hitreje dosega uspehe. Nekateri se bavijo z nogometom, drugi igrajo namizni tenis, nekateri imajo radi odbojko, rokomet itd. Mnogo mladine smuča. Največ pa je takih, ki stojijo ob strani in se ne morejo odločiti za kakršen koli šport ali telovadbo. Mnogokrat branijo mladini sodelovanje pri raznih tekmovanjih in telovadnih nastopih starši, češ da je to tratenje prostega časa in škodljivo zdravju.

Lahko trdimo, da mladina nikdar ni imela toliko možnosti za telesni razvoj in vzgojo kakor danes. Naše društvo nudi aktivnim in marljivim telovadcem vso opremo brezplačno ali pa po lastni ceni. Športni rekviziti danes niso več problem kakor so bili nekdanje. Pač pa je danes problem, kako zbuditi pri mladini zanimanje oziroma željo za šport in telovadbo. V naših pionirjih in mladincih je treba zbuditi željo, da bi tudi oni nekoč postali kvalitetni smučarji in nogometaši, dobri orodni telovadci, odbojkarji in košarkarji. Ko bomo to dosegli, potem bodo naše telovadnice polne zdrave mladine. Uspeli pa bomo le tedaj, če bodo oddelke vodili kvalitetni voditelji, ki bodo vso svojo skrb vložili za fizični razvoj telovadcev. Pri tem delu pa je nujno potrebno tesno sodelovanje z ostalimi masovnimi organizacijami, razumevanje organov državne uprave in oblasti za potrebe organizacije, pomoč prosvetnih delavcev in ostalih državljanov. Tu so glavne korenine uspehov. Če bomo v tem složni in delovni, potem se nam ni treba bati, da bo naša mladina krenila na stranpota. Vsi Logatčani vedo, da so v vrstah »Partizana« samo tisti, ki jih lahko postavljamo za zgled ostalim pri delu doma in v šoli in da med njimi ni takih, s katerimi bi imeli starši večje težave. Nasprotno temu je mladina, ki ni vključena v »Partizana«, zašla v gostilne, kjer išče zabavo v alkoholu in cigaretnem dimu.

Z novo telovadnico, ki jo bomo pričeli graditi prihodnje leto, bo prostora za vse, ki so nas razumeli. Tudi mladina tovarne KLI Logatec bo prenehala s svojo nedelavnostjo, ko bo spoznala, da je prav zanjo telovadba nujno potrebna, ko bo spoznala, da je za delo pri stroju potreben dober refleks, gibčnost in zdržljivost.

Problemov, ki nas tarejo, je dovolj in vedno se ponavljajo, le v drugih oblikah. Logatec ima lepo telovadno tradicijo. To moramo obdržati in z njo nadaljevati, da bomo dostojno dočakali petdeseto obletnico telesne vzgoje.

M. Z.

ŽOGOBRČARJEM

So fantje veseli in mladi,
za žogo tekajo radi.
Oglejte si njihove slike,
vsakdo bo kamen spotike.

»Dahavc« je špicelj ta pravi,
vse okrog sebe pospravi.
Je tehničar »dribling krivine«,
da publiko precej vse mine.

»Torero« na halfu se rine,
če vidiš ga, pa te že mine.
Poznan je od Kranja do Trsta,
za tekmo pripravljaja se krsta.

»Zvitorepec« šutira pred golom
na treningu kakor s kanonom.
Med tekmo po krilu lisiči,
se večkrat na »korner« napiči.

Ko »Gandi« udari mim' žoge
se spomnim na golmane uboge,
se mor'jo po zemlji metati
in marsikatero prestati.

Na »Krampa« sem skoraj pozabil.
Pet takih dolginov bi rabil,
da bunker bi z njimi sestavil
in napadu kaj dela pripravil.

Le »Uči« je angelček zlati,
na tekmi te boža s podplati.
Če sudja ga vrže iz igre
pravi, da ni discipline.

»Jaz delam po pameti svoji
če žoga ne gre mi po nogi.«
Ne maram pač tako maniro,
to meni naš desni half »Čiro«.

»Pišta« ima krevljaste noge
in felšaste žoge ne more.
Rad se pred golom pojavi,
da včasih kak golček pripravi.

Ne morem pozabiti »Cucka«,
je luštkan v голу kot mucka.
Le včasih pa kakšno pogrunta,
da lahko pred tekmo se punta.

»Šivankar« je golman ta pravi,
s sodnikom na kratko opravi,
da lahko bi mirno balinal
pri tem pa »ta stare« nerviral.

Še najbolj všeč mi je Jaka,
ko leta po igrišču kot spaka.
On vodi to četo veliko,
drugače mu pravijo »Čiko«.

»Mladost« je končala kariero
ima lko drugačno namero.
V Črnuče jo raje ubrišem
in v Logatcu še ktere nabrišem.

Ostali prijatelji mladi
bodite še vedno mi dragi.
Za danes več nimam prostora
še kaj druž'ga se pisati mora.

Če bodeš zameril veliko
imej fant še pamet toliko,
da svoje napake odpraviš
še preden se me tožit pripraviš.

SPOMIN

Vojna vihra je pustošila po svetu. Ljudje so umirali v trumah in padali kakor trava pod koso v jutranji rosi. Domove so razbijale bombe in granate. Prekopane livade, krvave reke, potoki in trupla umorjenih so pričali o strašnem pokolu.

Mučeni in tlačeni, preganjani in zaničevani smo dočakali svobodo. Čakali smo leta in leta, mesece in dneve, prepričani, da nekoč mora priti. Strast in želja po svobodnem zraku, želja po življenju in svobodi je bila močnejša od smrti.

Ali bomo še kdaj živeli brez mrkih stražarjev, brez bodeče žice in temnih ječ, prosti v kraju in času? »Še, šel Še nismo klonili, še nismo vsi pobiti!« Vedno smo bili prepričani, da svoboda mora priti. Prišla je! Prišla je za ceno nešteti žrtev, počasi, korak za korakom. Prišla je spomladi. Jasne in gromke besede nekdanjih sužnjev so glušile strojnice, bombe in kriki umirajočih borcev XXIX. hercegova. Kakor podgane pred ognjem so bežali domobranci in švabi. Bežali so pred srdom pravice, ki je terjala davek za nešteto podlih izdajstev, za nešteto življenj očetov, mater, sinov in hčera. »Tu sem, mama, glej me, žena, pridi, sin moj, ali me več ne poznaš? Zakaj se skrivaš pred menoj, zakaj so plašne tvoje oči? Mar se me ne veselíš? Štiri leta so minila, a ti bežiš od mene. O, strašna vojna leta, kaj ste napravila iz človeka. Sin ne vidi več očeta, brat bratu ne zaupa!«

Kje ste, dragi bratje in prijatelji? Mar vam smrt ni pustila življenja? Vse ste dali nesebično in junško. Kje ste Vidmar Edo, Žitko Stane, Hodnik Jože in Tone, Korenč Franci, Tršar Ferdinand, Gram Lado, Oblak Teodor, Kralj Alojz, Štefančič Emil, Maroš Gustav, Vidmar Jože, Serini Karel, Urbaš Dolfe, Tollazi Jože, Meze Francka in Anica, Vilar Drago, Gruden Milan, Babnik Boris, Primic Rado, Gostiša Jože in še drugi. Da, nekoč ste bili še vsi med nami, bili ste vzor nam mlajšim in v ponos starejšim. Ni to samo spomin! Vi vsi še živite med nami, mi vas vidimo in čutimo in nadaljujemo vaše delo.

Bodite vedno z nami, mi vsi si to želimo.

KOMUNALNA BANKA

LJUBLJANA

MIKLOŠIČEVA 8

IN NJENE PODRUŽNICE

LJUBLJANA,

Beethovnova ulica 13

Celovška cesta 99

Mestni trg 23

Parmova ulica 37

Šmartinska cesta 22

DOMŽALE

GROSUPLJE

KAMNIK

LITIJA

MEDVODE

RAKEK

VRHNIKA

opravljajo vsa v bančno stroko spadajoča dela:

sprejemajo vloge na hranilne knjižice in jih obrestujejo brez
odpovednega roka po 5‰, z odpovednim rokom po 5‰ do 6‰ letno

Varnost in tajnost hranilnih vlog je zagotovljena